

ION PILLAT

P. 706 / 940

UMBRA TIMPULUI



COLECȚIA „UNIVERSUL LITERAR“

TIPOGRAFIA ȘI EDITURA



ZIARULUI „UNIVERSUL“

1940

234870

ION PILLAT

Inw. A. 56. 792

UMBRA TIMPULUI

6119




COLECȚIA „UNIVERSUL LITERAR”

1940

C. 11.105

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota ... 74824
Inventar ... 70119

Rc 162/01
CONTROL. 1953

B.C.U. Bucuresti

C70119

UMBRA TIMPULUI

Zodier

Trec vulpile toamnei furiș prin păduri,
Roșcate, gălbuie și sure.
Înalță poclitul grăbit pe trăsuri
Și pocnet de bici să ne fure.

Aleargă la dreapta și stânga câmpii,
Lungi lanuri arate și miriști.
Mai iute aleargă Brumarul, nu-l ții,
Nici iarna cu albele liniști.

Copitele scapără 'n noapte scânteii,
Gonese telegarii nălucă —
Și soarele verii se-arată prin tei
Și vița în floare pe-ulucă.

Și iar vulpea toamnei prin codri și iar
De roți repezite vuire,
Din an vechi în an nou, din hotar în hotar,
Prin zodii în lină rotire.

În toamnă

Lumina caldă de pe frunze
De aur și de purpură,
Lumina vie de pe miriști
E amăgeală, soarele
Nu se întoarce de pe drumul
Pe care pier cucoarele.

In parc pustiu de visul verii
Zadarnic bate inima,
Zadarnic te apleci pe urma

De pe nisip a pașilor.
Ascultă bine : pe alee
Cu sgomot surd cad nucile.

Te du în casa bătrânească
Ce'și nalță 'n timp coloanele
Și ia bastonul vechi cu capul
De fildeș, al bunicului.
E vremea să pornim, îți chiamă
Și anii morți și sufletul.

De treci prin porumbiști la iazul
Pe care 'l taie lișița,
Un plop mai tremură o frunză
Drumeață ca și dragostea.
Oprește-te să te mângâie
Cu razele amurgului.

Zâmbirea caldă de pe buze
Și brațul gol și degetul
Ce'ți netezea pe vremuri fruntea
Sunt nălucire... Zilele
Nu se întorc din drum, nici fumul
Ce'l lasă 'n zare toamnele.

Umbre pe iaz

Toamna urcase pe cer
Fum lung de sboruri deșarte.
Iazul sub sălcii stingher,
Seara mai ștearsă pe zări și tot mai departe.

Ce căutam noi aici ?
Anii pierduți sau obrazul
Nostru de-atunci ? Licurici,
Stele sclipind pe oglinzi uitate cu iazul.

Fugi, nu privi în adânc
Vrajă de vremuri cernute.
Timpul de' l prinzi de oblânc,
Fața lui albă te vrea din apele mute.

Stai, nu căta ochii morți :
Ard amintiri pe sub geană.
Trec prin tremur de porți
Zilele tale mai stins ca umbre de mreană.

Ceas pierdut

Pe clae văd leneș cum timpul se duce
De-a-dura ca piatra de râu,
Cu-amurgul aprins ce'n nori mai străluce,
Cu glasuri de greeri prin miriști și'n grâu
Cu cântec de pitpalac.

Il văd cum piere pe aripi d'erete
Rotind și plutind tot mai sus;
Tălângile turmei pe îndelete
Cu sunet nostalgic l-au dus
La târlă, pe-o coastă de deal.

Hoinar o pornește din nou și mă lasă
Cu înserarea pe fân.
L-aud cum foșnește din păr de mătăasă
Prin porumbiște stăpân.
L-aud cum tot umblă și nu-i.

Dar unde-i moșia și turma și iazul ?
Dar unde-s și eu, cel de azi ?
Tăria tăcută își nalță grumazul.
Și luna cu palid obraz
Se duce cu ceasul pierdut.

Cântec

Timpul care pierе n'o să-l prind.
Dragostea ta mare cum s'o ții ?
Vremea ce ne poartă n'are grind,
Drumul ce ne duce nu'l mai știu.

Mâna ta întinsă ca un dar,
Glasul tău în seară ca un cânt.
Fața ta întoarsă e de var,
Ochii tăi închiși nu mai sunt.

Raza se întunecă în crâng,
Viața 'și lasă umbrele în noi.
Dragostea ta mare cum s'o frâng ?
Moartea ne pândește pe-amândoi.

Cra-ro-ra-ra

Pășteau ciulinii turmele la șes,
Fierbea 'n podgorii mustu 'n zăcători,
Iși întinsese codrul cover des
Și munții albi se arătau prin nori.
De nu știu unde straniu o pasăre țipa
Sub frunza moartă-a inimii : cra-ro-ra-ra.

Era de când e lumea, de mult, de nu știu când :
Se luminează de ziuă... cu țara cot la cot,
Se depărta chervanul din clopote sunând,
Ne tot purta pe drumuri ce le-am uitat de tot,
Pierdute pe vecie... Dar pasărea țipa
Cu glasul ei de toamnă târzie : cra-ro-ra-ra.

Cădeau fulgi mari și albi din cerul sur,
Priveam tăcut la jarul din cămin
Și însera albastru în parcul dimprejur
Țesând pe geamuri ceață, pe gând zăbranic fin,
Uitare peste toate... Și tot mai trist țipa
Lung pasărea din suflet : cra-ro-ra-ra.

70119



Din ramele iatacului vechi

Ornicul alb de pe comoda bătrână
Sună subțire și straniu ceasul străin...
Picură timpul adânc din plină fântână
Peste iatacul străbun cu divan și cu scrin.

Și cine ușa deschide cu teamă, nu știe
Că fata în crinolină din ramele vechi
Și-așteaptă sfioasă și astăzi iubitul să vie :
Romantic, cu barbă și plete, joben pe urechi.

Și cine ușa o crapă, cum o să creadă
Că jupânița din ramă cu ochiul viclean
Tot mai pândește la scară să vadă
Calpacul blănit cu samur al Marelui Ban.

An mort

Casa veche cu coloane albe,
Parcul și mai vechi ca ea ;
Cerul vânăț peste care salbe
Pier cocorii 'n seara grea.

Nucii negri, pajiștea deșartă
Și pustie, ca și parc și nuci,
Amintirea care 'mi bate'n poartă
Lung, în sufletul de tuci.

Miros jilav de trecut și ploaie —
Și mai putred și mai stâns
Calendarul veșted ce'n odaie
Stârvul timpului l-a strâns.

Elegie

Pe aleea naltă de castani
Taina, toamna, timpul mi se joacă.
Simt : m'ajung din urmă vechii ani,
Zurgălăii lor o să mă'ntreacă,
Sună pe aleea de castani.

Vii de unde ? din ce veac ? din ce mormânt ?
In berlina foșnind surd pe frunza moartă.
Nimănuia ori a mea ? pe vecie ori nici când ?
Timpul, toamna, taina mi te poartă
Blând în zori, greu în amiaz, lin în mormânt.

Pe aleea veche nici un om,
Nici o frunză pe castanii de cărbune,
Doar trecutul: cucuvae într'un pom.
Und' ți-e râsul ? unde plânsul ? să mai sune
Pe alee în surdină ca prin somn.

Albă casă, neagră frunză, putred parc:
Roata timpului își pierde uruirea.
Taina vremii mână umbrele în țarc.
Numai toamna mi-a rămas și amintirea
Albă 'n zare, sură 'n casă, neagră 'n parc.

Innoptare

Câmpuri din Miorcani: lungi lanuri
De porumb și de secară,
Iaz de-argint din care seara
Stuf întunecat înalță.

Stepe nesfârșite, triste
Drumuri rătăcind prin zare,
Dor pustiu gemând în osii
De căruțe pe tarlale.

Sat albind la țarmul nopții,
Turlă de biserici unde
Stăruie aprins amurgul.
Cocostârc cu sbor albastru,

Aducând din cer pe aripi
Mari deschise ca o umbră
Ce se lasă și se strânge,
Scrumul zilelor apuse.

Pândă

Cade umbra timpului pe lan.
Unde-s arăturile de an ?

Grâul crește des cu spic crestăt
Unde floarea soarelui ne-a mângăiat.

Stolul de hulubi cu sborul lin,
El să fie cel de an, de la vecin ?

Brațul morilor de vânt ori mâna ta
Azi sau eri semn de adio flutura ?

În amurgul adumbrit de liniști mari
Caut pasărea căzută, în zadar.

Pe colinda iazului ceresc
Fața mea de an n'o mai găsesec.

Panta rei

Spumă, fulg, vânt, val, nisip și ploaie,
Clipe uitate, ceasuri pierdute, zile și ani —
Totul se scurge, totul mă lasă, fuge și moare
În necuprinsul, în nesfârșitul tău ocean.

Cum s'oprese fața mea în oglindă ?
Seara brumată, apa viorie, mi-o fură din ochi.
Vremea nălucă mă prinde în tindă,
Doruri uscate foșnesc prin vechile rochi.

Brațul iubitei, zâmbetu-i, păru-i,
Mâna le-atinge și trece prin fum.
Visul subțire în care mai stărui,
Vraja de astăzi, zorii, amurgul : flăcări și serum.

Versul acesta îl vrei pe piatra veciei —
Ștearsă, tocită, nu ține nici vorbă, nici pas ;
Ard numai ochii sfinți ai Mariei
Tainic pe-al lumilor iconostas.

Soartă

Decât să fiu cu gândul piatră grea,
Mai bine aripa ființei pure.
Și 'n loc de jocul sterp cu vorbe sure,
Logodna faptei vii ași vrea.

Din uscăciunea pielei moarte lin
Un șarpe nou alunecă spre soare
Și peste-a ghieții aspră renunțare
Foșnește-al mărilor destin.

Suflet

Ecou necunoscut al cărnii mele,
Din care lumi pierdute vii zălog
Precum pe bălți coclite chiamă stele
Făr' de păcat. Și, tainic inorog,
Ce vrajă mi te-a dăruit să-mi fii
Sol și stăpân din mare până 'n munte,
Logodnic alb prin negre veșnicii
Și peste moartea trupului o punte.

Zori

Cine-mi lovește 'n inimă mereu ?
La poarta ei închisă cine bate
Atât de surd, atât de greu —
Când noaptea s'a oprit la jumătate,
Cine-mi lovește 'n inimă mereu ?

O Doamne, porțile sunt ferecate
Cu lanț și lacăt de păcatul meu.
Zadarnic bați în noapte, nu mai bate
Atât de surd, atât de greu —
La porțile din suflet ferecate.

Pe umbra toamnei zorile-s aproape ;
Lumini de-argint se joacă 'n heleșteu.
Bătaia ta tot sufletul să-mi sape
Atât de surd, atât de greu —
Prin nopți de toamnă zorile-s aproape.

O, Doamne, Dumnezeuul meu !
Se-aprind în aur tânăr cer și ape,
Atât de clar sporesc mereu ;
Lumina lor în suflet îmi încape
Cu Tine, Dumnezeuul meu !

Tipar

In toamnă valea se deschide lină
Sub ochii mei ca un ceaslov iubit.
M'aplec, citind colină de colină,
Pe pagini cu chenarul ruginit.

Desenul ei mă fură cu o vrajă
Ce n'a ieșit din mână de zugrav,
Coloarea ei mă prinde într'o mreajă
De-azur topit în aur de seraf.

Tot sufletul îmi pâlpâie ca jarul,
Surd amintiri trosnesc din orice vreasc,
Când Domnul însuși i-a sfințit hotarul
Și clipele scăpate de sub teasc.

În toamnă țara se deschide plină
De înțeles ca un ceaslov străbun
Și buchii negre joacă în lumină
Cu împletite aripi de lăstun.

Rod

Pământ umbrit de brazde cât duc ochii.
In zare munții mai bătrâni ca țara
Lui Lerui-Ler și a zeiței Dochii.
Din cer cocori coboară primăvara.

Din foișor se-aud tălăngi cum suie
Târând spre culmi păraele de oi.
In suflete vechi doruri se descuie
Și înfloresc pe merii încă goi.

Sămânță grea de grâu și de secară
Din mii de mâni se varsă din belșug,
Dar visului cântând sub sălci la moară
Nu-i trebui, să rodească, nici un plug.

Inserare

In vârful carului cu snopi
Amurgul cum se 'ntoarce,
Iși vâără cerul noru 'n plopi
Și fir de stele toarce.

Văzduhul se-adâncește clar
De parcă-i lună plină ;
Privești sburând spre porumbar
Hulubii de lumină.

Și'n tine, suflet, schit de-argint,
Pe aripi de tăcere
Se 'ntorc arhangheli, prelungind
Un ceas de mir și miere.

Și cum ușoare umbre 'n dungi
De sunet surd le măsură,
Lin evantaiul aripi lungi
Și-l strâng, foșnind mătăsură.

Iarnă târzie

Neguri se lasă greoi
Pe câmp, pe sub dealuri și lângă
Lungi ape 'nghiețate 'n zăvoi.
Sălciile mugur n'au încă,
Nici floare zarzării goi.

Gerul de munți tot se leagă
Pe zarea cu dungă de nea.
Din ceruri o barză pribeagă
Greșind anotimpul și ea,
Mai cade în iarnă, buimacă.

Stă scocul împotmolit
La moară sub maldăr de frunză.
In cuibul de mult părăsit
Revin anii vechi să-și ascunză
Nostalgicul lor fâșâit.

Șarpele casei

Nod din adâncuri,
Șarpe al casei,
Lapte ca spuma
Ia-mi-l din blid.

Lapte muls noaptea
Pe lună nouă,
Miere de-albine
Scoasă din stup.

Lasă poiana,
Umbra pădurii :
Casa te-așteaptă,
Șarpe bătrân.

Casa trosnește
Din temelie :
Vatra te chiamă,
Șarpe bătrân.

Noaptea de friguri
Pruncul bolește ;
Galben te strigă,
Șarpe bătrân.

Boii pe brazdă,
Oile 'n țarecuri,
Pier de-a 'n picioare,
Șarpe bătrân.

Vrajă de babă,
Rugă de preot,
Leacuri și ierburi,
Nu pot nimic.

Lasă pădure,
Lasă poiană,
Șarpe al casei
Vino la cuib.

Frații

De frații mei creștini m'am săturat,
De răutatea lor cea bună,
De târg, de casă și de sat,
De adevărul lor minciună.

De sora mea păgână m'am scârbit,
De sărutarea ei ce mușcă,
De patul ca mormântul adâncit,
De dragostea-i îngustă cușcă.

Vreau să mă duc spre frați adevărați,
M'așteaptă 'n munți părinți de totdeauna.
Din leagăn de copil îmi stau visați
Ca soarele de dragi, frumoși ca luna.

In funduri de păduri și de coclauri
Și peste vremi, ca om să nu străbată,
Păzită de poveste și balauri
Stă seminția lor curată.

Scamatorul

Doamnelor, Domnilor, de-mi dați voe,
Cu un femur v'arăt pe Tata Noe.

Doar un ciolan, un dinte seos din lut —
Și 'n fața voastră crește un mamut.

Cu 'n ochi de sticlă prinsă de ochian,
V'aduc din ceruri pe Aldebaran.

Pe fir și fără fir, din Sud și Nord,
Ce glas voiți să sune, vi-l acord.

Caruso mort va mai cânta pe disc,
Vorbește Faraonul pe-obelisc.

Cu'n hârb de vas rotund, cu'n ciob cu toartă,
Vă 'nalț din altădată Theba moartă.

— Cu ele ce să 'ncep, bătrâne vrac ?
Cu oase și-oale sparte ce să fac!

Ia-mi trandafirul ăsta veștejit
Și dacă poți redă-mi-l înflorit.

Ia-mi inima brumată fără timp,
Redă-mi-o proaspătă, de poți s'o schimbi.

Și dă-mi din apa vremii doar un strop,
Să-mi vină tinerețea în galop.

Roza din urmă

Cu drag am deslușit-o cea din urmă
 In parcul plin de frunze seci,
Mai mândră de-a fi singură, nu turmă :
 O roză cu petale reci.

Ascunsă în deplina-i frumusețe
 Sub învelișuri purpurii,
Parc'ar fi vrut în toamnă să mă 'nvețe
 Că 'n moarte chiar poți înflori.

Aloes

Inalt și dur, în ghimpi legat,
El singur viu din zare 'n zare,
Stă candelabru verde 'n soare.

Nisipuri ard în lung, în lat —
Sub za de țepi nu-i umbră, nici răcoare ;
Scot ramurile săbii tăietoare.

Dar când sleit de sete un drumet
Infige crunt cuțitu 'n coaja tare,
Din inima străpunsă-i dă ca preț
Al ranii seva ei isbăvitoare.

Cântec I

Vrei să vii puțin
Numai până 'n câmp ?
Stelele mi-l țin,
Cornul lunii strâmb.

Vrei să aiți un pic
Inima ce-o porți ?
Strânge-ți-o în plic
Cu zâmbiri și morți.

Vrei să-mi dai în schimb
Lutul până 'n zori ?
Dorul tău îl plimb
Pe cărări surori.

Vrei să-l port stăpân
Prin vârtejuri sus ?
Lasă-mi-l pe mâni,
De căpăstru dus.

Cântec II

Lasă-mi-te lasă
Dacă mai vrei tu,
Tânăra mireasă
Cine te făcu ?
De mai crede 'n mine
Roșul tău sărut,
Patima din vine
Cine ți-a păscut ?

Vineți ochi ca pruna,
Ochi cu negre pungi,
Pântec cum e luna
Printre ramuri lungi,
Brațe reci ca șerpii
Lunecând pe prund,
Și în floarea ierbii
Scutul tău rotund.

Lasă-mi-te lasă
Peste pieptul meu,
Viță mlădioasă,
Rod cu bobul greu.
De mai crede 'n mine
Părul tău de tuci,
Zumzăie albine
Viersuri, de-l usuci.

Cântec III


Apa de izvor
Ia-mi-o din urcioare
Și să-mi dai și tu,
Adiind răcoare,
Cerul cu prigori
In apus de soare.

Ți-am cules frunziș,
Mladă de răchită;
Dăruie-mi și tu
Pace amurgită,
Raza pe furiș
Prutului tivită.

Ți-am adus un rug
Negru, tot, de mure
Ca să-mi dai și tu
Seara din pădure,
Apele ce curg
Nori cu clipe sure.

Primăvară

Ce folosește frumusețea ta ? Ce este
O primăvară fragedă, de nu e
Lumină rourată peste ramul
Plăpând și 'n sufletul cel nou ca firul
De iarbă verde, raza jucăușă
A dragostei curate ? Sau la ce bun
Sunt ochi tăi izvoare liniștite
De ape proaspete și dinții, pietre



Mărunte 'n prundul străveziu al gârlei,
De nu coboară soarele iubirii
Nici când să le aprindă cu seninul
Biruitoar umbrirea mohorâtă ?
Deschide-te din muguri ! Fii o floare
De piersic, de cais și de migdală
Ce tremură fior de fericire
Pe golful pur al mărilor azure.
De mii de ani te-au plămădit în taină,
Zei înțelepți : înseninează-mi clipa !
Pe ochi îți lasă genele iubirii
Să cadă ca orbind să vezi mai bine.
N'auzi în munte cum își surpă ghița
Dorințele, cum se topește neaua
Atâtor ierni, cum vin desferecate
Și spumegând șivoaie ? Ce vechi faun
Iși desmortește 'n mine nemurirea ?
Ce zeu elin se naște iar când trupul
Tău svelt de oleandru îl atinge ?
Ce folosește frumusețea ta ? la ce bun
Intinerirea lumii, dacă nu e
Un sol iubirii ! Peste marea caldă
Talazul primăverii înflorește
Amară spumă ca și dorul meu.

Poetul

Nu voi ara cu plug de lemn pământul
Strămoșilor în pas de bou. Sămânță
N'oi asvârli de orz și nici porumbul
Nu l-oi sădi. De talpă îmi lipește
Țărâna și de umeri colbul gliei
Și ochii mei sunt turburi de nisipul
Adus de vânt. Dar sufletul mi-e slobod.
Dar sufletul îmi cere tot mai aprig
Adânce brazdă-a mărilor. Pe buze
Cu sarea spumei albe, cu amara
Înțelepciune a valului voi merge.

Voi sămăna pământul până 'n zare,
Cădelnițând pe holde vorbe grele
De legănări de ape și de sterpe
Vuiuri de valuri. Voi lega strălimpezi
Comori de matostate și smarande,
Iar peste ele norii, vechi vântrele
De foarte vechi corăbii către țărnul
Heladelor. Și voi suna din scoica
Scobită ca din tulnicul de munte,
Când păcurarii își adună turma
De oi ce-a răslețit pe culmi departe,
Sirenele să vină și tritonii
Și zeei mărilor cu ochii încă
Păinjeniți de somnul lor prin ape,
Incremenind legendele în blocuri
Tremurătoare. Voinicește, singur
Voi trage-un chiot până 'n zarea lumii —
Și desfăcută de mătasea verde
A valului se va sui vicleană
Ca marea, Afrodita pentru care
Zadarnic ar cu dorul meu întinderi
De vis deșert... Și 'n răsărit deodată
Cu nechezat de soare roș pe mare,
Mă va fura quadrigile ce crește
Furtuna măsurată a luminii,
Involburând în aur armăsarii
Inaripați, struniți de Zeu din liră.

Prinos

Ți-aduc migdale verzi ca ochii tăi,
Ca inima smochine pârguite
De patimile verii: să le iei
Plocon în palma mânilor lipite.

Ia strugurele galben de gând greu
Din fagurii amurgului de miere
Și rodii sângerând ca dorul meu :
Le soarbe răcoroasa lor durere.

Le bea lumina vie ca un vin,
Le stoarce sucul anilor pe plajă.
Și-au îndulcit amarul lor deplin
Să guști, învolburato, zi de vrajă.

Nu vreau în schimb șoptiri, nici legământ.
Puțină spumă doar să-mi dai simbrie :
Din cer o duse valul pe pământ,
Imi lasă 'n mâni comoara ei pustie.

Piatră

Mai albă ca brațul ales,
Brăzdată de-o vână viorie,
Pe plajă în zori am cules
O piatră rotundă și vie.

De unde adusă nu știu
De val, din ce peșteri străine:
De poartă un smalt străveziu
De vis desgolit pentru tine.

De unde venită, de simt
In juru-i ostroave cu palme
Și zări cu amurguri de-argint
Pe apele calde și calme.

Din ea voi ciopli idol sfânt,
Zeu tânăr ce crește din mare,
Lovind-o cu daltă de vânt,
Spălând-o cu spume amare.

Privește-mi copilul din flori,
Născut din credință și sânge :
Ard ochii ca marea în zori
Și părul în valuri se frânge.

Ți-l dau! Nu te-atinge de el
Cu mână semeță, că scapă
Topit într'o piatră la fel
Cu cele uitate de apă.

Țărm Pontic

Cu oase uriașe, povârnișuri
Căscate 'n gura iadului, legendă
De țări petrificate de-un descântec
Necruțător. Râpi albe și surpate
In bolovani, văi strânse 'n văgăună
Scoțându-și la iveală stânca sură
Prin prăvăliri. Rostogolită marea
Urcând albastră-neagră cu lucire
Pe-alocurea de-argint străvechi când soare
Pieziș o prinde, străbătând prin norii

Ingrămădiți în chip de munți, fantastic
Răstâlmăcind pe cer ce jos pe coastă
A înghețat teluric. Singuratic
Mergeam, trezind cu pasul numai țipăt
De pescăruși pe valuri, numai sboruri
De vulturi grei păzind bătrâni gorgane
In care dorm cu cai și arme regii
Veniți prin stepe din străfundul lumii,
De când nu știe nimeni. Câteodată
Imi năzărea că văd pe ape pânză
De luntre; câteodată, că prin tufe
De mărăcini zăresc cum se resfiră
O turmă de oi negre sau de capre
Sus cățarate 'n stâncă. Dar pustiul
Fără sfârșit al malului și-al apei
Mă prididea și tânguirea mării
Tomnatice și nesfârșirea stepei
Deasupra, presimțită pe podișul
Golit de rod ce-așteaptă vântul iernii
Cu vuet surd în sufletul Dobrogii.
Umblam pe țarm. Departe în șir tainic
Porneau tăcut movile migratoare
In nemișcare stranie către Asia.

Cimitir tătăresc

Printre râpi trandafirii în zori de zi,
De mărgan și de-argint vânăț în apus,
De jar alb la focul zilei, pe deal sus
Pietre sure pe mormintele pustii.

Printre ele cenușii ca iarba rea,
Cu urechile pleoștite măgăruși.
Peste ele sinilie marea ca
O velință cu chenar de pescăruși.

Din colibe de lut ars și dat cu var,
Țigăncușe cu basma și în șalvari
Vișinii, portocalii, de-un roșu mat,
Joacă 'n pântec pe un viers tărăgănat

Și aleargă și se bat pentr 'o para.
Trec prin praf în harabale turci bătrâni,
Pe când seara s'a făcut de peruzea
Pentru somnul cimitirului păgân.

Măgăruși și țigăncușe nu mai sunt.
Cortul nopții urcă 'n stepe până 'n cer.
Un mânz negru rătăcește și stingher
Lung nechează la tătarii din pământ.

Seară pe ape

Murmurul apei tot mai
Moale s'a stins împrejur.

Seara și-a tras aur pur
Sub bărci de pescar.

Păsări se duc în lumină.

Turma de fluer legată
Leneș cu-amurg se adapă.

Insulă: pace deplină.

Cântecul suie stingher
Pe brațe fluide la cer.

Linia țărmului ca un tăiș:
Sus, ostrov de humă,
Jos, ostrov de vis.

Intre mine și sufletul meu
Cumpăna stelei pe ape mereu.

M'aplec pe oglinda fără hotar,
Cu pașii luminii m'afund și dispar.

Insulă, toamna

Insulă, toamnă și iar
Apa cuprinsă de șoapte.
Marea, molatec cleștar,
Mierla și viile coapte.

Seara cu stelele mari,
Cerul plin de primejdii,
Alge cu miros amar,
Vinul străvechi al nădejzii.

Insulă, toamnă și iar
Marea își joacă delfinii.
Suflete, veșnic hotar —
Fluerul mierlei cântă luminii.

Valul cu umerii goi,
Pasăre, poamă și frunză,
Totul se trage 'napoi,
Pe alt tărâm să se-ascunză.

Pescărușul

Sbucnită spumă de val
Cu pene palpătoare:
Sbor alb pe verde cristal,
Sbor negru în soare.

Pe mări de cazi îndrăsneț,
Ești zarul nemărginirii.
In seara curată dai preț
Și taină gândirii.

Plăpând ca floarea de prun
Pe zări și totuși în stare
Să 'nfrunți talazul nebun
Cu aripă tare.

Poet al cerului pur,
Lumina ta suie și sună
Cu țipăt profetic, prea dur
Ca om să'l mai spună.

Hulubul iubirii nu ești,
Nici buha înțelepciunii,
Ci solul cumplitelor vești
Prin țările spumii.

Cum treci pe furtuni voevod :
Deslegi a destinului carte
Și sufletul, peste nărod,
Il furi sus în moarte.

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987

POEZIILE DIN ACEST VOLUM AU
FOST SCRISE ÎN ANII 1937 — 39.

CUPRINSUL

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Zodier	6
In toamnă	8
Umbre pe iaz	10
Ceas pierdut	12
Cântec	14
Cra-ro-ra-ra	16
Din ramele iatacului vechi	18
An mort	20
Elegie	22
Innoptare	24
Pândă	26
Panta rhei	28
Soartă	30
Suflet	31
Zori	32
Tipar	34
Rod	36
Inserare	38
Iarnă târzie	40
Șarpele casei	42

	<u>Pag.</u>
Frații	44
Scamatorul	46
Roza din urmă	48
Aloes	49
Cântec I	50
Cântec II	52
Cântec III	54
Primăvară	56
Poetul	58
Prinos	60
Piatră	62
Țărm Pontic	64
Cimitir tătăresc	66
Seară pe ape	68
Insulă, toamna	70
Pescărușul	72

ACEST VOLUM, AL XXIV-lea DIN
COLECȚIA „UNIVERSUL LITERAR“
S'A TIPĂRIT
IN LUNA APRILIE 1940.



VERIFICAT
2017



Cărți apărute în
Colecția „Universul Literar”

<p><i>Victor Papilian</i> De dincolo de râu nuvele <i>Lei 40</i></p>	<p><i>George Voinescu</i> Balamuc Palace-Hotel <i>Lei 40</i></p>
<p><i>Virgil Carianopol</i> Frunzișul toamnei mele versuri <i>Lei 40</i></p>	<p><i>Ana Luca</i> C a n d e l ă versuri <i>Lei 50</i></p>
<p><i>Mihail Drumeș</i> Scrisoarea de dragoste roman <i>Lei 65</i></p>	<p><i>Radu Gyr</i> Corabia cu tufănici poem <i>Lei 40</i></p>
<p><i>Victor Popescu</i> Biserica Neagră nuvele <i>Lei 50</i></p>	<p><i>Nicolae Roșu</i> Critică și Sinteză <i>Lei 80</i></p>
<p><i>Traian Lalescu</i> Lumină tristă versuri <i>Lei 40</i></p>	<p><i>Ion Biberi</i> Bruegel, ciudatul <i>Lei 40</i></p>
<p><i>Teodor Scarlat</i> Floarea Reginei versuri <i>Lei 40</i></p>	<p><i>Mihail Chirnoagă</i> Logodna roman <i>Lei 50</i></p>
<p><i>Al. Raicu</i> H r o n i c versuri <i>Lei 40</i></p>	<p><i>Ladmiss Andreescu</i> În țara cerului nuvele <i>Lei 50</i></p>
<p><i>Dan Botta</i> Alkestis dramă <i>Lei 60</i></p>	<p><i>Ion A. Bucur</i> La maluri de liniști versuri <i>Lei 40</i></p>
<p><i>Ion Biberi</i> Cercuri în apă roman <i>Lei 50</i></p>	<p><i>Emil Vora</i> Fântânile tăcerii versuri <i>Lei 40</i></p>
<p><i>Anișoara Odeanu</i> Fata lui Codru-Impărat versuri <i>Lei 60</i></p>	<p style="text-align: center;">Vor apare :</p>
<p><i>Radu Rosetti</i> Instantanee turistice <i>Lei 60</i></p>	<p><i>I. Cantacuzino</i> Contrapunct teatral eseuri</p>
<p><i>Mircea Mateescu</i> Realitate și eroare <i>Lei 100</i></p>	<p><i>Gherghinescu Vania</i> Privighetoarea oarbă versuri</p>
	<p><i>Olga Greceanu</i> Pe urma pașilor Tăi, Iisus...</p>

Prețul *Lei 50.* —